

Szerkesztőségi iroda:  
Brassai utca 60. sz. alatt,  
hová a lap szellemi részét  
illető költségek  
küldendők.

Kiadó-hivatal:

Pollák Mór könyvnyom-  
dája, hová a hirdetések és  
előfizetési pénsek bérmen-  
tesen intézendők.

# NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap,  
a háromszéki „Háziipar-egylet“  
és a s.-sztyörgyi „önkéntes tüzoltó-egylet“ hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-  
ként kétszer:  
szerdán és szombaton  
Előfizetési feltételek:  
helyben hábashordva vagy  
vidékre postán küldve:  
Égőz év . . . 6 ft. — kr.  
Fél év . . . 3 ft. — kr.  
Negyed év . . . 1 ft. 50 kr.

Hirdetmények díja:  
3 hasábos petitorát, vagy  
annak helyéért 6 kr.  
Bélyegdíj külön 30 kr.  
Nyilttér sora 15 kr.

## Előfizetési felhívás

### „NEMERE“

című politikai, társadalmi és közgazdasági lap  
VII. évfolyam III. negyedére.

#### Előfizetési feltételek:

Július—december . . . 3 ft. — kr.  
Július—sept. . . . . 1 „ 50 „  
Külföldre fél évre . . . 4 „ — „

Az előfizetési pénzek a „Nemere“ kiadó-  
hivatalának Pollák Mór könyvnyomdájába  
Sepsi-Szentgyörgyön küldendők

Előfizetőinket szívesen kérjük előfizetéseiket  
megújítani, miután felesleges példányokat nem nyom-  
tathatunk.

A „Nemere“ kiadóhivatala.

## Montenegro leverve.

A törökök, kik Montenegrot 1876-ban,  
mint hadakozó felet számba se vették, kiket ek-  
kor a montenegrói lázadás egészen készületle-  
nül talált, okultak a mult év tapasztalatain s most  
Montenegro leverésére kiváló gondot fordítottak.

A seraskier egyszerre három hadtestet kül-  
dött Montenegro ellen Mehemed Ali basa, Ali  
Saib basa és Szulejman basa vezérlete alatt  
Mehemed Ali basa május 26-án 8000 emberrel  
indult meg Montenegro ellen s a montenegrói-  
akat, kik elbizakodva török földön táboroztak —  
visszanyomta s e hé 8-án Rendics alatt szét-  
verte. A montenegróiak vesztesége óriási volt csak  
halottjuk 440 ember, köztük számos magasrangú  
tiszt. Ali Mehemed basa ma az egész vassoj-  
evicsei vidék ura.

Most mind a három hadsereg egyidejűleg  
működik Montenegro ellen.  
Szulejman basa két héti kemény küzdelem

után keresztültört a Duga szoroson s Niksics  
vára vitéz helyőrségét fölmentette az ostrom alól  
— ellátta élelemmel s most északról fenyegeti  
a kecsketolvajok fészket.

Mehemed és Ali Saib basák kelet és dél-  
felől intéztek Montenegro ellen támadást.

Szulejman basa, ki mult héten erős állást  
foglalt el Krstacnál, a Duga szoros északi  
torkolatánál folytatta a támadást Niksics irányá-  
ban. A harc szuronnal és yatagannal elke-  
redett folyt, ember ember ellen harcolt, míg  
végre a hősi törökök támadása elől meghát-  
rált a kecsketolvajok tábora s így az egész  
Duga-szoros, mely annyi vérontás színhelye  
volt — török kézbe került.

Ha sikerül a három hadseregnek a cettin-  
jei völgyben egyesülni, akkor az orrmetélő mon-  
tenegrói hősök ellen folytatott háboru sorsa el-  
van döntve — s a kecskerablók fejedelme kény-  
telen lesz békeért könyörögni a főváros, Cetti-  
njé-be diadalmasan bevonuló törököktől.

A törököknek Montenegrot teljesen levérni  
és megalázni kell, hogy a kecsketolvajok táma-  
dásaitól a török hadsereg mentve lehessen.

Az orosz hadsereg a Dunánál még mind  
nem képes komoly támadásra s miután a csak  
papiron levő 300 ezer hadakozónak alig fele  
áll harcra — Bulgárián ellen komoly táma-  
dásról, míg újabb hadtestek nem érkeznek —  
szó sem lehet.

Az oroszok mint látszik mai napig sincsenek  
tisztában azzal, hogy mely tájon  
lenne legcélszerűbb az átkelést  
komolyan megkísérteni. Az orosz fi-  
nancialis állapotok nem igen rózsás színűek —  
— pénzszűke a hadseregnél mindinkább  
érezhető, az élelmelés rossz, egész politikája pénz-  
ügyi kuruzslásból s katonai filibusteriából áll s így  
Oroszország fizetési képessége csak az idő kérdése  
s azok, kik a békét óhajtyák, nem tehetnek okosab-  
bat, mintha Oroszországnak új kölcsönök felvételét  
leheltné teszik.

A nép és jogtípró rabló háboru máris kezdi

megboszulni magát s kilátásunk lehet arra, hogy  
a nemes török nemzet fegyvereit Ázsiában és  
Európában megérdemelt siker fogja koronázni.

\* Oroszország összes állami adóssága 550 millió  
font sterling, mely után az évi kamat 20 millió font  
sterlingre rug.

\* Mollináry és Rodich tábornokok jelenleg  
Bécében időznek, ahova, mint mondják a legfelsőbb  
meghívásra jelentek meg. Hogy mit akar ott e két  
tartományi parancsnok, azt sejteti igen, de tudni nem  
lehet. Annyi világos, hogy épen a montenegróiak ve-  
reségei és Milán pofjosi zarándokolása alkalmából hi-  
vattak föl Bécsbe s így nem látszik aplotalannak a  
gyanu, hogy, mint hangsúlyozzák, a bécsi udvar kül-  
lönös pártfogásába akarja fogadni a megfenyített hű-  
béreket. Akármikéj legyen az utnak, annyi már  
is bizonyos, hogy Dalmátországnak és Horvátorszá-  
gnak a szláv tulók különös, épen nem ártatlan remé-  
nyeket fűznek hozzá, sőt főhangon követelik, hogy  
Ausztria-Magyarország menjen ki a török ellen s  
nyujtsen kezet az elfenekelt montenegróiaknak.

\* A rác fejedelem intést kapott Ausztria-Ma-  
gyarország részéről, midőn Belgrádot elhagyta, hogy  
a legesekélyebb jelenségre, mely Szerbia ellenséges  
föllépésére mutatna, — mint a „D. Telegraph“ értesül,  
— legott megszállják az osztrák-magyar csapatok.

Midhat Angliában. Az angolok nagy tekintélyt  
vendégeket szívesen szokták fogadni és minden alk-  
alomkor kiittetik, de Midhat irányában a vendégse-  
retetet a végtelékig viszik, kezeiken hordozzák a nagy  
szellemű államférfiut és reformátort és arról meg van-  
nak győződve, hogy nincs messze azon idő, midőn a  
török állam ügyeit Midhat fogja vezetni. Nemrég Mid-  
hat Derby vendége volt, mivel hosszabb beszélgetést  
folytatott. A miniszterelnököt is meglátogatta, sőt a  
walesi herceg is fogadta közelélt Midhatot és hosz-  
szabb ideig társalgott vele.

\* A cár érdemrendeket osztogatott. Ardahan  
vár elfoglalójának Loris-Melikoffnak és Derel tábornok-  
nak a Györgyrend 3 osztályát adományozta. Ugyan  
ez alkalomból nyert Heimann tábornok is egy arany,  
gyémántokkal díszített kardot e felirattal: „A hősi-  
ségért.“ Azt is tudják, hogy a monitorok légerőpítő  
is kitüntetettek. A Györgyrend minden osztálya oly  
köszletben vár a kitüntetendők melléke, hogy ha mind  
kiosztatnak, az egész ügy lejárja magát, hogy kitün-  
tetének fogják tartani, ha sikerült, a György-rend  
valamelyik osztályát el nem nyerni.

## TARCA.

### Eszméltém . . . \*)

Eszméltém s így szóltam: „Elég volt a gyászból,  
Ne folyjon ezental könyeim patakja!  
Letéptem a nehéz bilincset szívemről,  
Habár szívszakadva!

S hogyha még oly kínos, örök sebet verna:  
Rongyokká szakgatom áldatlan emléked;  
Nagyon szorítotték s mit ember szenvedhet,  
Atszenvedtem értted.

Leverve, lesújtva, nyomorultán, árván:  
Sorsom árnyával mégis szembenéztem;  
Küzdöttem, akartam . . . Most végre megadom  
Magamat egészen.

De mielőtt válnék: lássalak még egyszer,  
Egyszer és utolszor hideg fenségedben,  
S bájjaidat látva, hadd lássam igazán  
Mindazt, mit vesztettem.

Egy kis fény az, — néhány hervadó virágzál,  
Haszlatlan reményből elfonnyadt levélkék,  
S egy-egy röpke óra boldog áltatása: —  
Oh, milyen csekélység!

Hogyan eltörpültök, milyen semmik vagytok,  
Atélt örömek az átélt buval szemben!  
Elenyésztek árnyán, mint egy porszem, mint egy  
Csépp a végtelenben!

Meg kell hát tudnod, hogy semmitsem vesztöttem,  
Sőt a tájdalomban, ime, újra élek!

\*) Mintatvány a szerző sajtó alatt levő kötetéből, mely leg-  
közelebb fog megjelenni a „Pesti Újság“ könyvkiadó vál-  
latában.

Szabad s erős vagyok, dacolok sorsommal,  
Feledem emléked!

Pájaidnak nincsen többé oly varázsa  
S hatalmas, hogy engem feltartson utamban:  
Megyek a jövendők élébe . . . A multat  
Eleget sirattam.

S hogyha kényem' láttad: lásd most büszkaségem,  
Mindörökké válna: lásd lelkeim erejét! . . .  
S mentem, hogy szemedbe mondjam mindez s némán  
Leborultam eléd.

Endrédi Sándor.

## Paula grófnő.

— Beszély. —

Irta: Aigner Ferenc.

Paula grófnő körülbelül 30 éves lehetett, de még  
mindig egyike volt a legbájosabb jelenségeknek, mit  
elégig igazol azon körülmény is, hogy K. város tásas  
körében mint a „szép özvegy“ volt ismeretes. Vannak  
nők az életben, kik örök ifjúsággal látszanak birni, s  
ők ezek sorába tartozott.

De lépjünk be elegánsul butorzott salonjába.  
Paula grófnő izléses, pompás toilletten az ablak  
mellett foglal helyet. A kisdő salonban kábitó illatár  
terjed szét, mely az ember idegzetére kellemesen s  
mámorítóan hat. A „szép özvegy“ talán soha szobben,  
ragyóbban nem nézett ki, mint most. Hasonlított  
egy angyalhoz, ki véletlenül tévedt égi honából hoz-  
zánk, a földiek körébe.

Emellett oly abrándozó, oly merengő, mi búbajos  
lényének varázsát, kellemét csak növeli. Mintha csak  
álmadoznék egy menyországi údvöl, arcan angyali  
mosoly s az ártatlanság szűzies diósénye honol. Nagy  
fekete szemében pedig váltakozva gyulad fel a szere-  
lem és remény kiolthatatlan lángja.

Szóval egész külseje elárulja belső boldogságát.

Hogyne! hisz a ki szeret és akit lángolóan szeretnek,  
annak van oka boldog lenni. . . Olykor-olykor kínáz  
az utcára. Szemei annyi vággyal, annyi reménnyel  
csüngnek a nyüzsgő embereken. Majd firkászóan ide-  
oda tévelyegnek, mintha várna, keresne valakit; azt  
például, ki több életénel: útvéneak megalkotóját.

Egyszerre lángolni kezdenek halvány arcái és  
szobrási keble szokatlanul hullámnak.

Nemsokára léptek hallatszanak salonja felé. Erre  
még isgottabb lesz. De azért még egy pillantást vet  
az előtte álló tükörbe, mely egyszer igazít hollőfekte  
haján, melynek egyik kercése kacéran alákuszott hab-  
fehér vállára. Aztán oly zavarral nyomja parányi kis  
kezét pihegő keblére, hogy lecsendesítse, eloszlassa  
azt a gyönyör érzetet, mely e pillanatban szívére áradt.

Most hirtelen felpattan az ajtó s egy deli termett  
buzsárszázados lép a salonba. Es a belépő sietve kü-  
zeledik Paula grófnő felé, mintha repülne a szerelem  
szárnyain. Paula oly gyöngéden, szeretetteljesen ü-  
vözi az érkezőt, ki hódoló tisztelettel borul lábaihoz.  
Atengedi kis kezét s a térdelő férfi elborítja azt aj-  
kainak csókzaporával.

— Drága Paulám! — kezdé olvadozó hangon a  
huszár százados (kit Romvai Elemérnek hívtak) —  
ugyebar nem vártá jöttömet?

Paula édesen, tulboldogan tekintett a beszélő sze-  
mei közé.

— Csaldótam. Angyali tekintete megcáfolta föl-  
tevésemet. Szíve kitálatla szándékomat, pedig én meg  
akartam lépni, — folytatá tovább Romvai.

— Igen, én vártam önre, hisz a szerető szív jó  
előre meg szokta érezni bekövetkezendő örömeit —  
viszonzá Paula gyöngéden.

Romvai erre ugy csákolja, ugy szorítja azt a pi-  
ciny, reszkető kezet, melyet búbajos kedvese egészen  
hatalmába engedett.

Mindkettő együtt érez, midkettő kimondhatlanul  
boldog e pillanatban.

(Folyt. köv.)